

"وَالْمَوْتُ يَوْمَ نَوْرُوزِنَا" deyip ,nurun ve hamiyetin nurlu rehberlerini kendimize rehber etmeliyiz." cümlesini izah eder misiniz?

"İşte, en iyi haslet ki, dinimizin muktezasıdır: Biz ruhumuzla, canımızla, vicdanımızla, fikrimizle ve bütün kuvvetimizle demeliyiz ki: 'Biz ölsek, milletimiz olan İslâmiyet haydır, ilelebed bâkîdir. Milletim sağ olsun. Sevâb-ı uhrevî bana kâfidir. Milletin hayatındaki hayat-ı mâneviyem beni yaşattırır; âlem-i ulvîde beni mütelezziz eder. اِنْزُرُونِي مَوْتِي وَمَالِي (Ölüm, Nevruz günümüzdür, baharımızdır.)' deyip, nurun ve hamiyetin nurlu rehberlerini kendimize rehber etmeliyiz."(1)

Ahirete inanan birisi ölümden korkup çekinmez, milleti, vatani ve dini için kendini feda etmeyi şeref ve vazife olarak görür. Müslümanı böyle cesur ve gözü kara kılan şey, Allah'a ve ahiret hayatına inanmasıdır.

Ama **ölümü bir yokluk ve hiçlik olarak gören birisi** bu cesareti kolay kolay gösteremez. Zira tek sermayesi o anki maddi hayatıdır, o da elden gitti mi bir daha geri dönüş yok. Öldükten sonra bir hayat yok, o zaman inançsız birisi için hayatını riske atmak varlığını riske atmakla eşdeğer oluyor.

Ölüm kimin için bahardır, sonsuz ikinci bir hayata inanan için bir bahardır. **Mümin birisi için ölüm yokluk değil ebedi alemin kapısıdır.** Bu durumda ölümden çekinmek mümine yaraşmaz. Bu inanç ve bakışla mümin ölümden ve kafirden çekinmez.

Bu inancı kendine rehber edinen bir mümin, asla yenilmez asla pes etmez asla ümitsizliğe ve karamsarlığa düşmez.

(1) bk. [Münâzarat](#).